

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **S. – D.**, so sídlom v Ž., proti žalovanej **E.**, bývajúcej v R., zastúpenej JUDr. J., advokátom so sídlom v L. **o zaplatenie 663,85 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 13 C 329/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. októbra 2013 sp. zn. 14 Co 131/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Rimavská Sobota rozsudkom z 15. januára 2013, č.k. 13 C 329/2012-66 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 663,85 eur s 9,25 % úrokom z omeškania ročne od 5. mája 2011 do zaplatenia, nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 39,50 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 580,25 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka, § 39 ods. 1, 2 zákona č. 656/2004 Z.z. a vecne tým, že žalovaná neoprávnene odoberala elektrickú energiu na odbernom mieste R.. Mal za preukázané, že na tomto odbernom mieste dochádzalo k odberu elektrickej energie bez zmluvy a bez určeného meradla, keď pri kontrole odberného miesta bola na kábli, ktorý viedol do rodinného domu, v ktorom býva žalovaná, nameraná hodnota prúdovej záťaže 4,8 A čo svedčí o odbere elektrickej energie elektrospotrebičmi. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 157 ods. 2 Občianskeho zákonníka a žalobkyni priznal úroky z omeškania vo výške 9,25 % zo žalovanej sumy od 5. mája 2011, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti faktúry č. X., nakoľko žalovaná bola v omeškaní s jej úhradou. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 22. októbra 2013, sp. zn. 14 Co 131/2013 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy odvolacieho konania vo výške 61,16 eur na účet jej právneho zástupcu Mgr. P. do troch dní. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že účastníci konania boli poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a po tomto poučení zhodne uviedli, že okrem známych dôkazov a skutočností v tomto konaní iné neoznačujú, nepredkladajú, ani nežiadajú vykonať a preto súd prvého stupňa nemal právny dôvod inak pristúpiť k vykonaniu dokazovania a tento procesný postup súdu prvého stupňa považoval za správny. K odvolacej námietke žalovanej, že nebola súdom prvého stupňa poučená podľa § 5 O.s.p. uviedol, že žalovanej nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov a teda ak neboli splnené predpoklady uvedené v § 30 O.s.p., nebol dôvod žalovanú odkazovať na centrum právnej pomoci a o tejto možnosti ju poučovať. Konštatoval, že v prejednáwanej veci súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 132 O.s.p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa ust. § 157 ods. O.s.p., s ktorými dôvodmi sa odvolací súd stotožnil a na tieto poukázal. Zdôraznil, že ak z poistkovej skrinky na stĺpe elektrického vedenia boli na priamo zapojené vodiče do domu žalovanej bez určeného meradla, ide o neoprávnený odber elektrickej energie v zmysle § 39 ods. 1 písm. b/ zákona č. 656/2004 Z.z., pričom výška škody bola žalobkyňou vyčíslená správne. Z uvedených dôvodov podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, navrhla ho zrušiť a tiež zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje dostatočné odôvodnenie. Namietala, že proti rozsudku súdu prvého stupňa podala odvolanie, v ktorom namietala procesné pochybenia súdu prvého stupňa, v dôsledku ktorých nevykonal vo veci dostatočné dokazovanie a v dôsledku čoho musel dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym právnym záverom. Súd vychádzal len z tvrdení žalobkyne, pričom už v odvolaní poukázala na to, že súd nenariadil znalecké dokazovanie na preukázanie skutočnosti, či došlo resp. nedošlo k neoprávnenému odberu elektrickej energie v dome žalovanej. Za vážne pochybenie súdu považuje to, že súd prvého stupňa ju nepoučil podľa

§ 5 a § 30 O.s.p. Napriek týmto tvrdeniam v dôvodoch odvolania sa odvolací súd stotožnil s postupom a závermi súdu prvého stupňa, ktoré ona považuje za nezákonné, pretože pokiaľ by sa odvolací súd dostatočne vypořiadal s dôvodmi jej odvolania, musel by zákonite dospieť k opačným záverom.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovanej navrhla dovolanie odmietnuť z dôvodu jeho neprípustnosti a tiež nedôvodnosti. Uviedla, že súd vykonal všetky dôkazy, ktoré boli potrebné pre vydanie rozhodnutia, pričom účastníci konania a teda ani žalovaná do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končilo dokazovanie (§ 120 ods. 4 O.s.p.) iné návrhy na doplnenie dokazovania nenavrhli. Žiadala priznať jej náhradu trov dovolacieho konania vo výške 61,44 eur za jeden úkon právnej služby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 15 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku

ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

Prípustnosť dovolania žalovanej vylučuje aj ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p., podľa ktorého dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby na prvostupňovom súde. Dňa 13. augusta 2012, kedy bola žaloba podaná na Okresný súd Rimavská Sobota, bola minimálna mzda podľa § 1 písm. a/ nariadenia vlády č. 343/2011 Z.z. 327,20 eur a jej trojnásobok predstavoval sumu 981,60 eur. Suma 663,85 eur, na zaplatenie ktorej bola žalovaná v konaní zaviazaná, teda neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy v deň podania žaloby na prvostupňovom súde a preto dovolanie žalovanej nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 5 O.s.p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

Pokiaľ ide o námietku žalovanej spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241

ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

K námietke dovolateľky, že rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že tento dovolací dôvod, ktorý bol obsiahnutý v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. účinného do 31. augusta 2003, nie je od účinnosti zákona č. 353/2003 Z.z., ktorým bol zmenený a doplnený Občiansky súdny poriadok, súčasťou našich procesných predpisov.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Z procesných vád je v dovolaní namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t. j. že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Podľa žalovanej vady konania spočívala v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. K odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť tým, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie.

O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i právnej stránke veci (§ 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 4, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dôsledkom porušenia práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná námietka dovolateľky týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede

na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. (čoho sa žalobkyňa v konaní domáhala, čo bolo predmetom odvolania žalovanej, ktoré skutočnosti mal za preukázané, z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil, ako vec právne posúdil, ako sa vysporiadal s odvolacími námietkami žalovanej).

Dovolaateľka ďalej namietala nedostatky týkajúce sa vykonávania a hodnotenia dôkazov, ktoré mali viesť k porušeniu rovnosti účastníkov v konaní a tým i k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces.

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je však už vecou súdu (por. § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Ak by aj súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy ako navrhli účastníci, následkom môže byť len neúplnosť skutkových zistení (vedúca k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie procesná vada podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (por. napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a 125/1999). V danom prípade z obsahu spisu ani nevyplýva, že by súd prvého stupňa nevyhovел konkrétnym návrhom žalovanej na vykonanie dokazovania, pretože táto v rámci prvostupňového konania bola absolútne pasívna a žiadne návrhy na vykonanie dôkazov nepodala.

Pokiaľ sa odvolací súd stotožnil so zisteným skutkovým stavom tak ako ho súd prvého stupňa zistil na základe tvrdení žalobkyne a žalovanej a nimi predložených a navrhnutých dôkazov, ide o právny názor odvolacieho súdu, ktorý je súčasťou právneho posúdenia veci. Ani žalovanou namietané nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Dovolaateľka taktiež namietala, že jej postupom súdov bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko nebola poučená podľa § 30 O.s.p.

Podľa ustanovenia § 30 O.s.p. účastníka, ktorý požiada o ustanovenie advokáta a u ktorého sú predpoklady, aby bol oslobodený od súdnych poplatkov, súd odkáže na Centrum právnej pomoci. O tejto možnosti súd účastníka poučí.

Vo všeobecnosti treba uviesť, že Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach pripúšťa možnosť čiastočného, prípadne úplného oslobodenia od súdnych poplatkov ako i možnosť účastníka konania požiadať o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Je pritom povinnosťou účastníka vierohodným spôsobom preukázať svoje pomery, ktoré sú rozhodujúce pre posúdenie jeho žiadosti. V súvislosti so skúmaním splnenia zákonných podmienok, ktoré treba skúmať v každom konaní samostatne, berie súd na zreteľ nielen majetkové, zárobné a osobné pomery žiadateľa, ale i na jeho celkové pomery, ako i charakter sporu a výšku súdneho poplatku. Predpokladom, aby mohlo byť vyhovievané žiadosti účastníka na ustanovenie zástupcu z radov advokátov, je splnenie zákonných podmienok, v dôsledku ktorých by bol súdom oslobodený od platenia súdnych poplatkov podľa § 138 ods. 1 O.s.p. Zákonodarca teda v právnej norme § 30 O.s.p. aj naďalej podmieňuje právo na priznanie zástupcu z radov advokátov pre zabezpečenie ochrany práv len tomu účastníkovi, ktorému by súd priznal oslobodenie od platenia súdnych poplatkov v zmysle § 138 ods. 1 O.s.p. Táto podmienka u žalovanej splnená nebola. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa uznesením z 26. novembra 2012 sp. zn. 13 C 329/2012-46 žalovanej oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal a nebolo preto povinnosťou súdu prvého stupňa poučiť žalovanú podľa § 30 ods. 1 O.s.p.

Uvedeným postupom preto súdy nižších stupňov neodňali žalovanej možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní jej žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. septembra 2015

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová